

Înalta Curte de Casație și Justiție

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

Decizie nr. 20/2021 din 27/09/2021

Dosar nr. 1696/1/2021

Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 1083 din 11/11/2021

Corina-Alina Corbu - președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici - președintele Secției I civile Marian Budă - președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru - președintele Secției penale
Mihaela Paraschiv - judecător la Secția I civilă
Valentin Mitea - judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea - judecător la Secția I civilă
Georgeta Stegaru - judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor - judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag - judecător la Secția I civilă
Csaba Bela Nasz - judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu - judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu - judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia - judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie - judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu - judecător la Secția a II-a civilă
Adina Georgeta Ponea - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adela Vintilă - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dan Andrei Enescu - judecător la Secția penală
Constantin Epure - judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.696/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 34 alin. (3) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef al Biroului de recursuri civile în interesul legii din cadrul Secției judiciare, Luminița Nicolescu.

4. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al aceleiași instanțe ce formează obiectul Dosarului nr. 1.696/1/2021.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că au fost depuse la dosar anexele cu hotărârile definitive contradictorii pronunțate de instanțele judecătorești, raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul asupra recursului în interesul legii reprezentantului procurorului general.

8. Doamna procuror Luminița Nicolescu apreciază că a doua orientare jurisprudențială este în litera și în spiritul legii. În acest sens arată că scopul urmărit de legiuitor a fost acela de a asigura, în principiu, unicitatea instanței de executare, pentru a elimina procedurile paralele și contradicțiile între hotărârile judecătorești pronunțate în cadrul acestora. În ipoteza unui titlu executoriu vizând o pluralitate de debitori, executarea silită demarată în temeiul acestuia se încuviințează, prin raportare la art. 112 alin. (1) și art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă, de judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul oricăruia dintre debitorii principali. Ca atare, în această ipoteză, dacă instanța care a încuviințat executarea silită a fost competentă teritorial prin raportare la dispozițiile anterior evocate, dată fiind unicitatea instanței de executare, se impune ca aceasta să soluționeze și contestația la executare formulată de debitorul al cărui domiciliu nu a determinat competența instanței de executare, la momentul încuviințării executării silită.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

10. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită prin sesizarea Colegiului de conducere al aceleiași instanțe cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept: Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 651 alin. (1), art. 666, art. 712, art. 714 și art. 112 din Codul de procedură civilă, privind stabilirea competenței teritoriale de soluționare a contestației la executare formulate de unul dintre debitorii care figurează în titlul executoriu, în situația în care instanța de la domiciliul debitorului care formulează contestația este o altă instanță decât cea care a încuviințat executarea silită.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

11. Codul de procedură civilă

Art. 651. - Instanța de executare

"(1) Instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în țară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în țară, judecătoria în a cărei circumscripție se află sediul biroului executorului judecătoresc investit de creditor.

(2) Schimbarea domiciliului sau sediului debitorului ori, după caz, al creditorului după începerea executării silite nu atrage schimbarea competenței instanței de executare.

(3) Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe. (...)"

Art. 666. - Încuviințarea executării silite

"(...)

(6) Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac, însă poate fi cenzurată în cadrul contestației la executare silită, introdusă în condițiile prevăzute de lege. Dispozițiile art. 712 alin. (3) rămân aplicabile. (...)"

Art. 712. - Obiectul contestației

"(...)

(3) De asemenea, după începerea executării silite, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviințare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condițiilor legale. (...)"

Art. 714. - Instanța competentă

"(1) Contestația se introduce la instanța de executare. (...)"

Art. 112. - Pluralitatea de pârâți

"(1) Cererea de chemare în judecată a mai multor pârâți poate fi introdusă la instanța competentă pentru oricare dintre aceștia; în cazul în care printre pârâți sunt și obligați accesorii, cererea se introduce la instanța competentă pentru oricare dintre debitorii principali. (...)"

III. Orientările jurisprudențiale divergente

12. Autorul sesizării a arătat că premisa problemei de drept aflate în divergență este aceea în care creditorul solicită încuviințarea executării silite la domiciliul/sediul unuia dintre debitori și, ulterior, este formulată o contestație la executare de către un debitor având un domiciliu/sediu diferit față de cel luat în considerare de instanța de executare sesizată inițial. Astfel, se pune problema dacă, după încuviințarea executării silite de instanța de executare, competența acesteia poate fi reevaluată în funcție de domiciliul/sediul debitorului care a formulat contestația la executare, în situația în care sunt puse în executare titluri în care figurează mai mulți debitori obligați în solidar, având domiciliu/sedii diferite.

13. În acest context s-a subliniat că la nivelul Secției I civile s-au conturat două orientări jurisprudențiale divergente.

14. În cadrul primei orientări jurisprudențiale s-a apreciat că instanței de la domiciliul/sediul debitorului, ca instanță de executare, îi revine competența de soluționare a contestațiilor la executare, chiar dacă o altă instanță a încuviințat executarea silită.

15. În fundamentarea acestei orientări s-a arătat că art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că instanța de executare este cea de la domiciliul/sediul debitorului. Faptul că o altă instanță a încuviințat executarea silită la cererea creditorului nu fixează definitiv competența în favoarea respectivei instanțe, mai ales că încheierea pronunțată în această materie nu are autoritate de lucru judecat. Ca atare, încuviințarea executării silite de o anumită instanță nu este de natură să atragă în mod automat competența și pentru soluționarea contestației la executare, atât timp cât domiciliul/sediul debitorului se află în circumscripția altei instanțe. În acest sens s-a arătat că nu există un text de lege care să statueze că instanța care a pronunțat încheierea de încuviințare a executării silite este competentă să soluționeze toate cererile ulterioare în materia executării silite, inclusiv contestațiile la executare.

16. În sensul primei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării următoarele hotărâri judecătorești definitive: deciziile nr. 784 din 19 martie 2020, nr. 1.760 din 23 septembrie 2020, nr. 1.874 din 30 septembrie 2020, nr. 1.916 din 1 octombrie 2020, nr. 2.345 din 11 noiembrie 2020, nr. 2.710 din 10 decembrie 2020, nr. 195 din 3 februarie 2021, nr. 393 din 18 februarie 2021, nr. 395 din 18 februarie 2021, nr. 561 din 18 martie 2021, nr. 782 din 7 aprilie 2021, nr. 861 din 14 aprilie 2021 și nr. 1.024 din 12 mai 2021, pronunțate de Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

17. În cadrul celei de-a doua orientări jurisprudențiale s-a apreciat că soluționarea contestației la executare intră în competența instanței care a încuviințat executarea silită.

18. În fundamentarea acestei orientări s-a arătat că principiul unicității instanței de executare presupune că, odată ce o anumită instanță a încuviințat executarea silită, instanța de executare a fost deja stabilită prin efectul pronunțării încheierii de încuviințare a executării silite, ca urmare a caracterului imperativ al normei de la art. 714 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Dacă s-ar proceda la stabilirea competenței de soluționare în favoarea unei alte instanțe decât cea care a încuviințat executarea silită s-ar ajunge la încălcarea principiului unicității instanței de executare, principiu ce rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 651 alin. (3) din Codul de procedură civilă. Mai mult decât atât, în situația în care există mai mulți debitori cu domiciliul/sedii diferite și fiecare dintre aceștia ar introduce câte o contestație la executare la instanța de la domiciliul/sediul său, atunci nu ar mai putea exista o singură instanță de executare.

19. În sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării următoarele hotărâri judecătorești definitive: deciziile nr. 1.614 din 15 septembrie 2020, nr. 1.620 din 15 septembrie 2020, nr. 1.728 din 22 septembrie 2020, nr. 357 din 16 februarie 2021, nr. 361 din 16 februarie 2021, nr. 505 din 16 martie 2021, nr. 904 din 20 aprilie 2021, nr. 906 din 20 aprilie 2021 și nr. 907 din 20 aprilie 2021, pronunțate de Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

20. Nu au fost identificate decizii relevante pronunțate de Curtea Constituțională în cadrul exercitării controlului de constituționalitate.

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

21. Nu au fost identificate decizii relevante pronunțate de instanța supremă în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare.

22. La nivelul Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate hotărâri judecătorești definitive în sensul ambelor orientări jurisprudențiale.

23. Astfel, în sensul primei orientări jurisprudențiale au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești definitive: deciziile nr. 122 din 26 ianuarie 2017, nr. 668 din 10 aprilie 2017, nr. 1.504 din 19 octombrie 2017 și nr. 4.349 din 16 octombrie 2018.

24. În sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești definitive: deciziile nr. 3.449 din 19 septembrie 2018, nr. 3.450 din 19 septembrie 2018 și nr. 2.367 din 18 noiembrie 2020.

VI. Opinia Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție

25. Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a expus un punct de vedere propriu asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

26. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat ca fiind în litera și în spiritul legii a doua orientare jurisprudențială.

27. În argumentarea punctului de vedere exprimat a arătat că scopul urmărit de legiuitorul noului Cod de procedură civilă a fost acela de a asigura, în principiu, unicitatea instanței de executare, pentru a elimina procedurile paralele și contradicțiile între hotărârile judecătorești pronunțate în cadrul acestora.

28. În ipoteza unui titlu executoriu vizând o pluralitate de debitori, executarea silită demarată în temeiul acestuia se încuvințează, prin raportare la art. 112 alin. (1) și art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă, de judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul oricărui dintre debitorii principali; în cazul în care printre debitori sunt și obligați accesorii, competența instanței de executare se determină prin raportare la domiciliul/sediul debitorilor principali.

29. Necompetența teritorială a instanței care a încuviințat executarea silită poate constitui motiv de anulare a încheierii de încuviințare a executării silite în cadrul contestației la executare, statuările instanței care a încuviințat executarea silită, inclusiv sub aspectul competenței, neavând autoritate de lucru judecat, fiind pronunțate în procedură necontencioasă (art. 535 din Codul de procedură civilă). De asemenea, art. 666 alin. (6) din Codul de procedură civilă prevede că încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac, însă poate fi cenzurată în cadrul contestației la executare silită, introdusă în condițiile prevăzute de lege, dispozițiile art. 712 alin. (3) rămânând aplicabile.

30. Acest din urmă text legal [art. 712 alin. (3) din Codul de procedură civilă] prevede că, după începerea executării silite, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviințare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

31. În schimb, dacă instanța care a încuviințat executarea silită a fost competentă teritorial, prin raportare la art. 112 alin. (1) și la art. 651 alin. (1) din același cod, dată fiind unicitatea instanței de executare, se impune ca aceasta să soluționeze și contestația la executare, chiar dacă aceasta din urmă este formulată de către debitorul al cărui domiciliu nu a determinat competența instanței de executare la momentul încuviințării executării silite.

32. Contestația la executare este de competența exclusivă a instanței de executare, așa cum rezultă din prevederile art. 714 alin. (1), coroborat cu art. 651 alin. (3) din Codul de procedură civilă care prevede că "Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe". Din moment ce instanța competentă să judece contestația la executare este instanța de executare și cum, potrivit definiției date acesteia de art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află domiciliul/sediul oricărui dintre debitorii care figurează în titlul executoriu la data sesizării organului de executare, rezultă că momentul la care se face aprecierea asupra competenței instanței de executare este acela al sesizării organului de executare cu cererea de executare silită.

33. Întrucât sesizarea executorului judecătoresc cu cererea de executare silită nu poate fi făcută decât de creditor, este evident că instanța investită cu contestația la executare, în calitatea acesteia de instanță de executare, este aceea care a încuviințat inițial executarea silită la cererea creditorului, mediată prin intermediul organului de executare, și care, prin voința legii, are prorogare de competență și în materia contestației la executare pe care o introduce ulterior oricare dintre debitori.

34. În concluzie, în ipoteza unui titlu executoriu vizând o pluralitate de debitori, dacă instanța care a încuviințat executarea silită a fost competentă teritorial, prin raportare la art. 112 alin. (1) și art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dată fiind unicitatea instanței de executare, se impune ca aceasta să soluționeze și contestația la executare formulată de către debitorul al cărui domiciliu nu a determinat competența instanței de executare la momentul încuviințării executării silite.

VIII. Opinia judecătorilor-raportori

35. Judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii este admisibil și că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 651 alin. (1), art. 666, art. 712, art. 714 și art. 112 din Codul de procedură civilă, instanța de executare competentă teritorial să soluționeze contestația la executare propriu-zisă formulată de unul dintre debitorii la care se referă titlul executoriu este judecătoria care a încuviințat executarea silită a aceluși titlu executoriu, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

IX.1. Asupra admisibilității recursului în interesul legii

36. Potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, "Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești".

37. Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii a fost legal sesizat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, potrivit normei mai sus citate, are calitatea procesuală de a declanșa acest mecanism de unificare a practicii, în scopul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești.

38. În conformitate cu prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, "Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii".

39. Din cuprinsul acestui text de lege rezultă următoarele condiții care trebuie îndeplinite cumulativ pentru ca recursul în interesul legii să fie admisibil:

a) sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept;

b) această problemă de drept să fi fost dezlegată diferit de instanțele judecătorești;

c) dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive, iar hotărârile judecătorești să fie anexate cererii.

40. Analizând prima dintre condițiile menționate, se constată că problema de drept supusă dezbaterii pe calea recursului în interesul legii trebuie să fie una reală, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un

text de lege. Sintagma "problemă de drept" trebuie raportată la prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia "Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă".

41. Norma de drept disputată trebuie să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară ori necorelată cu alte dispoziții legale și, din acest motiv, să existe posibilitatea de a fi interpretată diferit. Înțelesul unor astfel de norme urmează a fi explicat și determinat prin procedura recursului în interesul legii. Așadar, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu soluționarea unui recurs în interesul legii trebuie să cuprindă indicarea unei/unor reglementări susceptibile de interpretare ori aplicare diferită și care a/au generat o practică judecătorească neunitară.

42. Și a doua condiție de admisibilitate este îndeplinită, întrucât în practica Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 651 alin. (1), art. 666, art. 712, art. 714 și art. 112 din Codul de procedură civilă, în soluționarea conflictelor negative de competență apărute între două judecătoria care nu se află în circumscripția aceleiași curți de apel, dacă în titlul executoriu sunt mai mulți debitori cu domiciliul/sediul în circumscripții judecătorești diferite, iar contestația la executare este formulată de unul dintre debitori, care are domiciliul/sediul în raza de competență a altei judecătoria decât cea care a încuviințat executarea silită.

43. Astfel, unele completuri au apreciat că cererile având ca obiect contestație la executare sunt de competența instanței de la domiciliul sau sediul debitorului - ca instanță de executare -, neavând relevanță că o altă judecătoria a încuviințat executarea silită. În schimb, alte completuri au considerat că asemenea cereri sunt de competența instanței care a încuviințat executarea silită.

44. De asemenea, este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate, prevăzută de art. 515 din Codul de procedură civilă, care impune ca dovada soluționării diferite a problemei de drept care face obiectul sesizării să se facă prin hotărâri definitive. În acest sens se constată că au fost atașate actului de sesizare hotărâri judecătorești definitive cuprinzând soluțiile jurisprudențiale neunitare.

45. Față de cele arătate mai sus, recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, fiind exercitat de un subiect de drept căruia legea îi recunoaște legitimare procesuală și având ca obiect o problemă de drept pentru care s-a făcut dovada că a fost soluționată în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de instanțe judecătorești naționale.

46. Ca atare, constatând îndeplinite condițiile regularității investiției, prin prisma dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, fiind îndeplinite și condițiile de ordin formal, prevăzute de prevederile art. 515 din același cod, luând în considerare rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești -, precum și statuarea instanței de contencios european a drepturilor omului, potrivit căreia instanța supremă nu trebuie să devină ea însăși sursă de jurisprudență neunitară (a se vedea în acest sens Cauza Beian împotriva României nr. 1, Hotărârea din 6 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 21 august 2008), se impune dezlegarea problemei de drept prin pronunțarea unei decizii în interesul legii.

IX.2. Asupra fondului recursului în interesul legii

47. Problema de drept care formează obiectul recursului în interesul legii, așa cum se degajă din orientările jurisprudențiale relevante, vizează competența teritorială de soluționare a contestației la executare, în situația în care instanța de la domiciliul debitorului care formulează contestația la executare este o altă instanță decât cea care a încuviințat executarea silită. Altfel spus, ceea ce trebuie să lămurească instanța supremă pe calea mecanismului recursului în interesul legii este dacă, după ce a fost încuviințată executarea silită de către instanța de executare, competența acesteia mai poate fi reevaluată în funcție de domiciliul/sediul debitorului care a formulat contestația la executare.

48. Prin urmare, situația premisă este aceea că există un titlu executoriu, în accepțiunea dată de alin. (2) al art. 632 din Codul de procedură civilă ("Constituie titluri executorii hotărârile executorii prevăzute

la art. 633, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare"), iar în respectivul titlu figurează mai mulți debitori care au domiciliul sau sedii diferite, situate în raza de competență a mai multor judecătoria. Aceasta, în condițiile în care este știut faptul că, raportat la categoriile de titluri executorii, enumerarea din alin. (2) al art. 632 este una limitativă.

49. Într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că revine judecătoriei în a cărei rază teritorială își are domiciliul/sediul unul dintre debitorii care formulează contestația la executare, ca instanță de executare, competența de a soluționa asemenea cereri, fiind lipsită de relevanță juridică împrejurarea că o altă instanță a încuviințat executarea silită. În argumentarea acestei opinii s-a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de executare este cea de la domiciliul/sediul debitorului, iar faptul că o altă judecătorie din țară, la cererea creditorului, a încuviințat executarea silită nu fixează definitiv competența în favoarea acestei din urmă judecătoria, mai ales că încheierea pronunțată în această materie nu are autoritate de lucru judecat. Un alt argument a fost acela că încuviințarea executării silite de o anumită instanță nu este de natură să atragă în mod automat competența și pentru soluționarea contestației la executare, atât timp cât domiciliul/sediul debitorului se află în raza teritorială a altei judecătoria, neexistând niciun text de lege care să statueze că instanța de judecată care a pronunțat încheierea de încuviințare a executării silite este competentă să soluționeze toate cererile ulterioare în materie de executare silită, inclusiv contestațiile la executare.

50. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a reținut că revine judecătoriei care a încuviințat executarea silită competența de a soluționa contestația la executare, cu respectarea dispozițiilor art. 714 din Codul de procedură civilă. În sprijinul acestei opinii s-a arătat că principiul unicității instanței de executare presupune că, odată ce o anumită instanță a încuviințat executarea silită, trebuie să se țină seama de împrejurarea că instanța de executare a fost deja determinată prin efectul pronunțării încheierii de încuviințare a executării silite ca o consecință a normei înscrise în art. 714 alin. (1) din Codul de procedură civilă. S-a mai arătat că dacă s-ar proceda la stabilirea competenței de soluționare în favoarea unei alte instanțe decât cea care a încuviințat executarea silită s-ar ajunge la încălcarea principiului unicității instanței de executare, principiu care rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 651 alin. (3) din Codul de procedură civilă. În schimb, a fost invocat și argumentul că în situația în care există mai mulți debitori cu domiciliul/sedii diferite și fiecare dintre aceștia ar formula contestație la executare la instanța de la domiciliul/sediul său, atunci nu ar mai putea exista o singură instanță de executare.

51. În conformitate cu prevederile art. 712 din Codul de procedură civilă:

"(1) Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, se poate face contestație la executare și în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condițiile legii.

(2) Dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută la art. 443, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu.

(3) De asemenea, după începerea executării silite, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviințare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

(4) Împărțirea bunurilor proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie poate fi hotărâtă, la cererea părții interesate, și în cadrul judecării contestației la executare".

52. Potrivit primului alineat al art. 714 din Codul de procedură civilă, "Contestația se introduce la instanța de executare".

53. Norma cuprinsă în art. 651 din același cod, cea care ar fi trebuit să lămurească asupra instanței de executare, are următorul cuprins:

"(1) Instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în țară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în țară, judecătoria în a cărei circumscripție se află sediul biroului executorului judecătoresc investit de creditor.

(2) Schimbarea domiciliului sau sediului debitorului ori, după caz, al creditorului după începerea executării silite nu atrage schimbarea competenței instanței de executare.

(3) Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.

(4) Dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare."

54. Competența instanței de executare se determină potrivit regulilor cuprinse în primele două alineate ale art. 651, adaptarea regulii generale actor sequitur forum rei în materia executării silite fiind făcută pornindu-se de la premisa unui cadru execuțional simplu, în care există un singur debitor, al cărui domiciliu sau sediu poate fi determinat prin raportare la momentul începerii procedurii de executare silită.

55. În practică însă se întâlnesc situații în care executarea silită este declanșată de creditorul următor împotriva mai multor debitori, creditorul alegând să formuleze o singură cerere de executare atât pentru ipoteza mai multor debitori obligați divizibil în temeiul aceluiași titlu executoriu (solicitând executarea fiecăruia pentru partea de creanță care îi revine), cât și în cazul unor codebitori solidari, obligați prin același titlu. Aceasta, și pentru că potrivit art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, taxa aferentă cererii pentru încuviințarea executării silite se stabilește prin raportare la numărul titlurilor executorii, și nu la numărul debitorilor.

56. Din analiza textului art. 651 din Codul de procedură civilă se poate observa cu ușurință că dacă în privința competenței materiale legiuitorul desemnează, cu titlu general, judecătoria ca fiind instanța de executare [concluzie ce se desprinde din finalul primei teze a alin. (1) al art. 651, unde este menționat că regula aceasta se aplică "în afara cazurilor în care legea dispune altfel"], din punctul de vedere al criteriului teritorial norma în discuție identifică judecătoria care devine instanță de executare prin aplicarea unui set de reguli succesive.

57. Astfel, ca regulă generală, instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, dacă nu există reglementări derogatorii. În subsidiar, dacă debitorul nu are sediul sau domiciliul în țară, legiuitorul determină instanța de executare prin raportare la domiciliul sau, după caz, sediul creditorului la momentul sesizării organului de executare. Dacă însă la același moment indicat nici debitorul și nici creditorul nu au domiciliul sau sediul în țară, atunci instanța de executare va fi judecătoria în a cărei circumscripție se află sediul biroului executorului judecătoresc investit de creditorul următor.

58. În literatura de specialitate se arată că aceste reguli de stabilire a instanței de executare nu permit creditorului să aleagă instanța competentă din punct de vedere teritorial deoarece variantele normative menționate reglementează ipoteze diferite, care se exclud reciproc. În alte cuvinte, fiecare nouă regulă de determinare a instanței de executare se aplică strict sub rezerva ineficienței normei anterioare, de unde rezultă o aplicare etapizată și exclusivă, ceea ce va elimina posibilitatea unui conflict de reguli sau existența vreunui drept de opțiune în favoarea creditorului. Numai cea din urmă regulă, în ipoteza în care nici debitorul și nici creditorul nu își au domiciliul sau sediul în țară, recunoaște un drept de opțiune în favoarea creditorului, prin aceea că lasă la latitudinea acestuia posibilitatea de a determina instanța de executare prin depunerea cererii de executare silită la unul dintre executorii judecătorești care au sediul profesional în raza teritorială a respectivei judecătorii.

59. Se poate constata, din analiza hotărârilor judecătorești anexate sesizării, că în fundamentarea primei opinii au fost invocate și argumente care țin de competența teritorială exclusivă în materie de contestație la executare, în sensul că, în cazul încălcării acesteia, sunt aplicabile dispozițiile procedurale care reglementează necompetența de ordine publică, respectiv art. 129 alin. (2) pct. 3 din Codul de procedură civilă (a se vedea, cu titlu de exemplu, deciziile nr. 784 din 19 martie 2020, nr. 1.760 din 23 septembrie 2020, nr. 195 din 3 februarie 2021, nr. 395 din 18 februarie 2021, nr. 861 din 14 aprilie 2021 și nr. 1.024 din 12 mai 2021 etc.).

60. Cu toate că și în doctrină competența teritorială (și cea materială) a judecătoriei, cu determinările de mai sus, este apreciată a fi una exclusivă, autorii nu insistă prea mult în a justifica această calificare, de regulă fiind făcută doar o scurtă trimitere la dispozițiile generale cuprinse în art. 129 alin. (2) pct. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, menționându-se mai apoi că, drept urmare, competența stabilită prin art. 651 din același cod este una de ordine publică.

61. Este cert însă că în prezent opinia cvasiunanimă este aceea că nu doar sub aspectul criteriului material competența instanței de executare este una exclusivă, ci și sub aspect teritorial, în toate ipostazele instanța de executare având de apreciat cu privire la respectarea unor norme de ordine publică, de la care părțile nu pot deroga, ceea ce imprimă și competenței acestei instanțe un caracter de ordine publică.

62. Din analiza coroborată a dispozițiilor art. 129 alin. (2) și ale art. 126 alin. (1) din Codul de procedură civilă rezultă că, în materia competenței teritoriale - sub aspect material, competența judecătoriei, ca instanță de executare, nefiind pusă sub semnul îndoielii, excepție făcând situațiile în care legea dispune altfel [spre exemplu, art. 2 alin. (1) lit. Ț) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, art. 1.103 alin. (1) din Codul de procedură civilă] -, necompetența este de ordine publică în cazul încălcării competenței teritoriale exclusive, respectiv atunci când procesul este de competența unei alte instanțe de același grad și părțile nu o pot înlătura. În schimb, părțile pot conveni ca procesele privitoare la bunuri și la alte drepturi de care acestea pot să dispună să fie judecate de alte instanțe decât acelea care, potrivit legii, ar fi competente teritorial să le judece, în afară de cazul când această competență este exclusivă.

63. Așadar, delimitarea între necompetența de ordine publică [prevăzută în mod cert ca excepție, conform art. 129 alin. (3) din Codul de procedură civilă] și cea de ordine privată nu se realizează în primul rând în funcție de posibilitatea părților de a dispune de drepturile deduse judecății (sau de obiectul cauzei, cum sunt procesele privitoare la bunuri), ci după cum părțile pot sau nu să înlătore competența unei alte instanțe de același grad.

64. Astfel, până a se observa dacă litigiul privește bunuri sau alte drepturi de care părțile pot dispune, calificarea normei atributive de competență ca fiind de ordine publică sau privată presupune, cu prioritate, a se verifica dacă părțile ar avea posibilitatea înlăturării respectivei competențe prevăzute de lege. De altfel, primul alineat al art. 126 din Codul de procedură civilă, după ce enumeră situațiile în care părțile pot alege competența instanței (adică a unei alte instanțe decât cea prevăzută de lege), exclude cazurile când competența este exclusivă. Mai departe, art. 129 alin. (2) pct. 3 din Codul de procedură civilă arată că încălcarea competenței teritoriale exclusive atrage necompetența de ordine publică a instanței, respectiv tocmai când litigiul este de competența unei alte instanțe și părțile nu o pot înlătura. Numai după ce ar fi depășit acest impediment - adică s-ar constata că respectiva competență a instanței nu este una exclusivă, în sensul că părțile o pot înlătura - s-ar impune verificarea obiectului cauzei, după cum procesul privește bunuri și alte drepturi de care acestea pot să dispună sau, dimpotrivă, cerința indispensabilă a alegerii de competență nu este îndeplinită de obiectul cauzei.

65. De aceea, primul criteriu care trebuie analizat este cel privitor la existența sau inexistența posibilității părților de a înlătura competența teritorială a instanței stabilite prin normele procesuale. Or, chiar în condițiile în care își găsesc aplicarea regulile generale menționate mai sus, particularitățile procedurii execuționale conduc la concluzia unei competențe teritoriale exclusive a instanței de executare, potrivit criteriilor prevăzute de art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

66. Astfel, deși executarea silită începe odată cu sesizarea organului de executare [art. 622 alin. (2) din același cod] prin cererea formulată de creditor, totuși, încuviințarea executării silită este procedura care marchează trecerea acestei etape a procesului civil într-o nouă fază, aceea a efectuării actelor de

executare în condițiile în care niciun act de executare nu poate fi înlăptuit decât după obținerea încuviințării. Drept urmare, elementul care condiționează sine qua non întreaga fază procesuală execuțională este procedura încuviințării executării silite.

67. Doctrina este unanimă în a califica procedura încuviințării executării silite ca fiind una grațioasă [în raport cu prevederile art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă], devenind în acest fel aplicabile dispozițiile referitoare la procedura necontencioasă judiciară, cu precădere cele cuprinse în art. 529 din același cod, în ceea ce privește aspectul analizat.

68. Și în ipoteza în care necompetența teritorială a instanței de executare ar fi calificată ca una de ordine privată, deși nu este cazul, după cum s-a arătat mai sus, potrivit primului alineat al art. 529 din Codul de procedură civilă instanța este ținută să invoce din oficiu necompetența, legiuitorul derogând de la regula cuprinsă în art. 130 alin. (3) din același cod.

69. Procedând în acest mod, chiar și dacă normele privitoare la competența teritorială a instanței de executare ar fi apreciate ca fiind de ordine privată, în concret tot o singură instanță va fi desemnată drept instanță de executare, respectiv unica instanță competentă teritorial în raport cu specificul cauzei și cu elementele conturate de art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă. La această soluție se va ajunge de la bun început, în procedura de încuviințare a executării silite, având în vedere că dacă este sesizată o instanță necompetentă teritorial cu o cerere de încuviințare a executării silite, făcând în mod obligatoriu aplicarea dispozițiilor art. 529 alin. (1) din același cod, privitoare la verificarea competenței sub toate aspectele și în raport cu toate criteriile, instanța necompetentă teritorial este ținută să trimită dosarul instanței competente, care devine astfel instanță de executare.

70. În raport cu cele de mai sus se poate observa că încă din momentul încuviințării executării silite (care reprezintă condiția esențială a demarării efective a procedurii execuționale) este determinată instanța de executare, aceasta fiind unică pe parcursul întregii proceduri de executare silită, potrivit art. 651 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Altfel spus, odată stabilită instanța de executare în raport cu criteriile teritoriale prevăzute de norma menționată, aceasta va rămâne aceeași pe întreaga procedură, fiind unica instanță competentă material și teritorial a soluționa toate cererile și incidentele apărute în cursul executării silite, cu excepția cazurilor în care legea prevede în mod expres altfel.

71. Pe cale de consecință, ulterior admiterii cererii de încuviințare a executării silite, calitatea de instanță de executare a instanței care a încuviințat executarea nu doar că este câștigată, dar și rămâne aceeași pe întreaga durată a procedurii execuționale. Aceasta înseamnă că în respectiva executare silită nicio altă instanță nu va putea fi apreciată drept instanță de executare, motiv pentru care - exceptând derogările anume prevăzute, cum este cazul contestației la titlu, spre exemplu - toate cererile și incidentele care vor apărea pe parcursul executării silite vor reveni în competența aceleiași instanțe de executare.

72. Reglementarea unor derogări - precum ipoteza prevăzută de art. 714 alin. (2) din Codul de procedură civilă, când contestația la executare poate fi introdusă și la judecătoria de la locul situării imobilului, dacă imobilul se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare - nu face altceva decât să întărească opinia că pe parcursul procedurii execuționale există o singură instanță de executare. Astfel, instanța în a cărei competență teritorială se află imobilul nu devine, în acest caz, instanță de executare, ci doar va fi judecătoria echivalentă instanței de executare (care rămâne aceeași instanță ce a încuviințat inițial executarea silită), care va fi competentă să soluționeze contestația la executare în raport cu locul situării imobilului, în cazul urmăririi silite imobiliare, al urmăririi silite a fructelor și a veniturilor generate de bunuri imobile, precum și în cazul predării silite a bunurilor imobile, dacă imobilul se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare.

73. În sprijinul celeilalte opinii jurisprudențiale nu poate fi invocat textul art. 116 din Codul de procedură civilă, care statuează că reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente, pentru că această normă se referă doar la cazurile de competență teritorială alternativă. Or, în materia analizată, din perspectiva dispozițiilor art. 651 alin. (1) și (3) din același cod, instanța de executare a fost stabilită odată cu pronunțarea încheierii de încuviințare a executării silite, iar acest aspect nu mai poate fi reapreciat în cadrul contestației la executare propriu-zise, prin care se contestă executarea silită deja declanșată, pentru că hotărârea prin care a fost încuviințată executarea silită a tranșat în mod necesar și problema calificării instanței care a pronunțat-o ca având statutul de instanță de executare.

74. De asemenea, norma legală care permite introducerea cererii de chemare în judecată a mai multor pârâți la instanța competentă pentru oricare dintre aceștia [art. 112 alin. (1) din Codul de procedură civilă] nu constituie un argument pentru această teză de interpretare a noțiunii de "instanță de executare", pentru că dispoziția legală este incidentă numai dacă nu se încalcă norme de competență de ordine publică.

75. Oricum, se impune a fi precizat că pluralitatea de debitori în faza executării silite reiese, de regulă, din conținutul înscrisului care constituie titlu executoriu, potrivit dispozițiilor legale. Cu toate acestea, trebuie făcută o distincție între incompatibilitatea coparticipării procesuale pasive în faza executării silite a procesului civil și posibilitatea existenței pluralității de debitori în faza de executare silită a procesului civil. Este posibilă existența mai multor debitori în cadrul aceleiași proceduri execuționale câtă vreme actele de executare silită urmează să fie efectuate distinct pentru fiecare debitor urmărit. Executarea urmează să fie efectuată separat pentru fiecare debitor în parte, patrimoniul fiecărui debitor fiind supus în mod separat formelor de urmărire prevăzute de lege. Cu alte cuvinte, este posibil ca prin aceeași cerere de executare silită și în cadrul aceleiași proceduri execuționale creditorul să urmărească mai mulți debitori în situația în care debitorii sunt obligați divizibil (pentru recuperarea de la fiecare a părții de creanță pe care o datorează) sau solidar (prin urmărirea tuturor debitorilor concomitent).

76. Conform dispozițiilor art. 648 din Codul de procedură civilă, creditorul, în condițiile legii, poate urmări, în limita creanței și a accesoriilor acesteia, concomitent sau, după caz, separat și bunurile terților care au garantat plata datoriilor debitorului (fideiutor, garant ipotecar).

77. Faptul că, în temeiul principiului disponibilității, creditorul are dreptul să ceară executarea silită în același timp a mai multor debitori prin aceeași cerere de executare silită nu trebuie pus sub semnul egalității cu existența unei coparticipări procesuale pasive în faza execuțională a procesului civil. Aceasta, pentru că creditorul este obligat să inițieze, în mod separat, o procedură de executare distinctă pentru fiecare dintre debitorii săi, prin procedură de executare înțelegându-se modalitatea concretă de realizare a creanței, iar nu formarea obligatorie a unor dosare execuționale separate, întrucât, deși fizic mai mulți debitori pot figura ca părți în cadrul aceluiași dosar de executare, din punct de vedere juridic prezența fiecăruia dă naștere unor demersuri execuționale distincte și separate, în considerarea caracterului propriu al patrimoniului fiecăruia. Executarea silită își păstrează și în aceste situații caracterul unipatrimonial, actele de urmărire fiind efectuate prin raportare la patrimoniul fiecărui debitor, constituirea unui singur dosar de executare fiind doar o opțiune a creditorului, care poate stabili cadrul procesual execuțional, drept componentă a principiului disponibilității, prin raportare la limitele stabilite prin titlul executoriu.

78. Așadar, situația pluralității de debitori, pentru care un creditor pornește executarea silită în temeiul unui singur titlu împotriva mai multor debitori, nu se confundă cu coparticiparea procesuală pasivă care, de regulă, este exclusă în cadrul celei de-a doua faze a procesului civil. Caracterul individual al executării silite se diferențiază, spre exemplu, de procedura insolvenței, reglementată de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, care are un caracter colectiv și concursual, deoarece în cadrul ei se urmărește satisfacerea tuturor creanțelor creditorilor debitorului aflat în stare de insolvență în cadrul aceluiași dosar, în vreme ce executarea silită individuală urmează a se face separat pentru fiecare debitor în parte.

79. Chiar dacă este real faptul că în cuprinsul Codului de procedură civilă nu se regăsește o dispoziție normativă care să statueze expres că odată ce instanța de judecată a încuviințat executarea silită aceasta devine competentă să soluționeze contestațiile la executare, în condițiile în care există cel puțin doi debitori care au domiciliul sau sediul, după caz, în raza de competență a unor instanțe diferite, iar art. 651 din același cod cuprinde o normă de competență pentru soluționarea acestor tipuri de cereri, numai această interpretare a textelor de lege incidente dă eficiență principiului unicității instanței de executare.

80. Acest principiu presupune că una și aceeași instanță soluționează atât cererile de încuviințare a executării silite, cât și cererile având ca obiect contestație la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe, potrivit celor prevăzute de alin. (3) al art. 651 din Codul de procedură civilă, respectiva instanță fiind calificată de legislator drept instanță de executare.

81. Un alt argument în acest sens îl reprezintă faptul că, de regulă, nu există două instanțe de executare în cadrul aceleiași executări silită, iar atunci când legiuitorul a dorit să confere și altei instanțe competența de a soluționa o contestație la executare a indicat în mod expres acest lucru [a se vedea în acest sens alin. (2) al art. 714 din Codul de procedură civilă]. Mai mult, chiar primul alineat al acestui articol utilizează forma de singular când se referă la instanța de executare.

82. O situație de pluralitate de instanțe de executare putea exista, anterior apariției Legii nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe (Legea nr. 138/2014), în cazul aplicării dispozițiilor art. 818 (în prezent, devenit art. 819) din Codul de procedură civilă, relative la încuviințarea urmăririi imobiliare. Astfel, dacă pe parcursul executării silită mobiliare, încuviințate de o instanță de executare (judecătoria în circumscripția căreia se afla biroul executorului judecătoresc care făcea executarea, în afara cazurilor în care legea dispunea altfel), se descoperea că debitorul deținea un imobil în circumscripția altei curți de apel, executorul inițial, sesizat de creditor inclusiv cu o cerere de urmărire imobiliară, trebuia să solicite de îndată instanței de executare în circumscripția căreia se afla imobilul încuviințarea urmăririi lui silită, prevederile art. 644 și 665 aplicându-se corespunzător. În acest fel, prevederea legală din materia încuviințării urmăririi imobiliare și dispoziția din alin. (2) al fostului art. 651 (în prezent, devenit art. 652) din Codul de procedură civilă permiteau prorogarea competenței teritoriale a executorului, însă nu permiteau și prorogarea competenței instanței de executare inițiale.

83. De asemenea, tot în reglementarea anterioară modificărilor aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 138/2014, alin. (2) al art. 713 (în prezent, devenit art. 714) prevedea că, în cazul urmăririi silită prin poprire, dacă domiciliul sau sediul debitorului se afla în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se găsea instanța de executare, contestația se putea introduce și la judecătoria în a cărei circumscripție își avea domiciliul sau sediul debitorul.

84. Actuala reglementare însă nu mai permite situația excepțională a pluralității de instanțe de executare, modificarea prevederilor art. 650, 651, 713 și 818 din Codul de procedură civilă, prin Legea nr. 138/2014, eliminând relația de condiționare dintre competența teritorială a instanței de executare și sediul biroului executorului judecătoresc, respectiv cerința unei noi încuviințări a executării silită de către instanța în circumscripția căreia se află bunul imobil urmărit silit, fiind înlăturată și posibilitatea ca în caz de poprire contestația la executare să poată fi introdusă și la judecătoria în a cărei circumscripție își are domiciliul sau sediul debitorul, dacă acestea se situau în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se afla instanța de executare.

85. Nu în ultimul rând, un argument suplimentar îl reprezintă faptul că se elimină riscul de a se ajunge în situația în care, cu privire la același raport juridic, să fie pronunțate soluții contrare de către instanțe diferite. Astfel, dacă unul dintre debitori formulează contestație la executare înregistrată pe rolul instanței care a încuviințat executarea silită, iar debitorul din titlul executoriu înregistrează contestația pe rolul unei alte instanțe, în considerarea faptului că la data sesizării organului de executare avea domiciliul sau, după caz, sediul în circumscripția acestei din urmă judecătorii, se poate ajunge la ipoteza în care cele două instanțe să pronunțe hotărâri diferite referitor la același aspect: o instanță poate să rețină, de exemplu, că este întrunit caracterul cert al creanței, în timp ce o altă instanță să considere că aceeași creanță nu întrunește acest caracter, ceea ce nu este de dorit.

86. În consecință, atât timp cât a fost încuviințată executarea silită de către o anumită instanță de judecată, aceasta din urmă devine instanță competentă teritorial să soluționeze contestația la executare propriu-zisă formulată de unul dintre debitorii la care se referă titlul executoriu, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

87. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 517, cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

În numele legii

D E C I D E:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 651 alin. (1), art. 666, art. 712, art. 714 și art. 112 din Codul de procedură civilă, instanța de executare competentă teritorial să soluționeze contestația la executare propriu-zisă formulată de unul dintre debitorii la care se referă titlul executoriu este judecătoria care a încuviințat executarea silită a aceluși titlu executoriu, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.